1962 No. 636

JUDGMENTS

The Reciprocal Enforcement of Foreign Judgments (Norway) Order, 1962

Made - - - - 28*th March*, 1962

Coming into Operation 6*th April*, 1962

At the Court at Buckingham Palace, the 28th day of March, 1962

Present,

The Queen's Most Excellent Majesty in Council

Whereas by Section 1 of the Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act, 1933(a), Her Majesty, if She is satisfied that, in the event of the benefits conferred by Part I of the said Act being extended to judgments given in the superior courts of any foreign country, substantial reciprocity of treatment will be assured as respects the enforcement in that foreign country of judgments given in the superior courts of the United Kingdom, is empowered to direct by Order in Council that Part I of the said Act shall extend to that foreign country and that such courts of that foreign country as are specified in the Order shall be deemed to be superior courts of that country for the purposes of the said Part I;

And whereas by Section 3 of the said Act it is provided that rules of court made for the purposes of the Act shall have effect subject to any such provisions contained in Orders in Council made under Section 1 of the Act as are declared by the said Orders to be necessary for giving effect to agreements made between Her Majesty and foreign countries in relation to matters with respect to which there is power to make rules for the purposes of the Act;

And whereas a Convention, a copy whereof is set out in the Schedule to this Order, relating to the Reciprocal Recognition and Enforcement of Judgments, signed at London on the 12th day of June, 1961, has been ratified by Her Majesty and His Majesty the King of Norway;

(a) 23 & 24 Geo. 5. c. 13.

And whereas Her Majesty is satisfied that, in the event of Part I of the said Act being extended to judgments given in the superior courts of the Kingdom of Norway, substantial reciprocity of treatment will, under the terms of the said Convention, be assured as respects the enforcement in the Kingdom of Norway of judgments given in the superior courts of the United Kingdom; and is accordingly minded to direct that Part I of the Act shall extend to the Kingdom of Norway;

And whereas it is expedient to specify the Courts in the Kingdom of Norway which are, for the purposes of the said Act, to be deemed to be superior courts, and necessary, in order to give effect to the said Convention, to make certain provisions in relation to matters with respect to which there is power to make rules of court for the purposes of the Act:

Now, therefore, Her Majesty, by virtue and in exercise of Her powers under the said Act, and of all other powers enabling Her in that behalf, is pleased, by and with the advice of Her Privy Council, to order, and it is hereby ordered as follows:—

1. Part I of the Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act, 1933, shall extend to the Kingdom of Norway.

2. The following courts of the Kingdom of Norway shall be deemed superior courts of the Kingdom of Norway for the purposes of Part I of the Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act, 1933, that is to say:—

The Supreme Court;

The Courts of Appeal;

The County Courts;

The City Courts.

3. No security for costs shall be required to be given by any person making application for the registration of a judgment of a superior court of the Kingdom of Norway.

4. The applicant for the registration of a judgment of a superior court of the Kingdom of Norway shall in the affidavit of facts required by rules of court to support the application for the registration state whether the judgment is capable of execution by provisional execution (avsetning) or by ordinary execution.

5. The rate of interest due under the law of the Kingdom of Norway upon the sum in respect of which a judgment of a superior court of the Kingdom of Norway is given shall be deemed to be that specified in the judgment or any certificate of the original court accompanying the judgment and, if no rate is so specified, no interest shall be deemed to be due thereon under the law of the Kingdom of Norway.

6. A translation of the judgment of a superior court of the Kingdom of Norway or of any other document accompanying an application for registration of such a judgment shall, if certified by a sworn translator or by a diplomatic or consular officer of either the United Kingdom or the Kingdom of Norway, be accepted without further authentication.

7. This Order may be cited as the Reciprocal Enforcement of Foreign Judgments (Norway) Order, 1962, and shall come into operation on the 6th day of April, 1962.

W. G. Agnew.

SCHEDULE

CONVENTION BETWEEN THE GOVERNMENT OF THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND NORTHERN IRELAND AND THE GOVERNMENT OF THE KINGDOM OF NORWAY PROVIDING FOR THE RECIPROCAL RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF JUDGMENTS IN CIVIL MATTERS.

The Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the Government of the Kingdom of Norway;

Desiring to provide on the basis of reciprocity for the recognition and enforcement of judgments in civil matters;

Have agreed as follows:

General

ARTICLE I

For the purposes of the present Convention:

(1) The words "territory of one (or of the other) Contracting Party" mean:

(*a*) in relation to the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland (hereinafter referred to as "the United Kingdom"), England and Wales, Scotland, and Northern Ireland and any territories to which the Convention shall have been extended under Article X; and

(*b*) in relation to the Kingdom of Norway, Norway.

(2) the word "judgment" means any decision of a court, however described (judgment, order and the like), by which the rights of the parties are determined and which cannot be altered by that court. It includes judgments against which an appeal may be pending or which may still be subject to appeal in the courts of the country of the original court. If the amount of the costs or interest to be paid under a judgment is not fixed by the judgment itself but by a separate court order, such order shall be deemed to be part of the judgment for the purposes of this Convention.

(3) The words "original court" mean in relation to any judgment the court by which such judgment was given; and the words "court applied to", the court in which it is sought to obtain recognition of a judgment or to which an application for the registration of a judgment or for the acceptance of a judgment as enforceable is made.

(4) The words "judgment debtor" mean the person against whom the judgment was given in the original court and include, where necessary, any person against whom such judgment is enforceable under the law of the country of the original court; and the words "judgment creditor", the person in whose favour the judgment was given, and include, where necessary, any other person in whom the rights under the judgment have become vested.

(5) The word "appeal" includes any proceeding by way of discharging or setting aside a judgment or an application for a new trial or a stay of execution.

ARTICLE II

(1) Subject to the provision of paragraph (2) of this Article, the present Convention shall apply to judgments in civil matters and to judgments given or made by a court in any criminal proceedings for the payment of a sum of money in respect of compensation or damages to an injured party, pronounced after the date of the entry into force of the present Convention by the following courts:

(*a*) in the case of the United Kingdom, the House of Lords; for England and Wales, the Supreme Court of Judicature (Court of Appeal and High Court of Justice) and the Courts of Chancery of the Counties Palatine of Lancaster and Durham; for Scotland, the Court of Session and the Sheriff Court; and for Northern Ireland, the Supreme Court of Judicature; and

(*b*) in the case of the Kingdom of Norway, the Supreme Court, the Courts of Appeal, the County Courts and City Courts.

OVERENSKOMST MELLOM REGJERINGEN FOR KONGERIKET NORGE OG REGJERINGEN FOR DET FORENTE KONGERIKE STORBRITANNIA OG NORD-IRLAND OM GJENSIDIG ANERKJENNELSE OG FULLBYRDELSE AV DOMMER I SIVILE SAKER.

Regjeringen for Kongeriket Norge og regjeringen for Det Forente Kongerike Storbritannia og Nord-Irland,

som på basis av gjensidighet önsker å treffe bestemmelse om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile saker,

er blitt enige om följende:

Generelle Bestemmelser

ARTIKKEL I

I denne overenskomst:

(1) betyr ordene "territoriet til en (eller den annen) av de kontraherende parter":

(*a*) når det gjelder Kongeriket Norge, Norge, og

(*b*) når det gjelder Det Forente Kongerike Storbritannia og Nord-Irland (heretter kalt Det Forente Kongerike), England og Wales, Skottland og Nord-Irland samt territorier som overenskomsten i medhold av artikkel X er utvidet til å gjelde for.

(2) betyr ordet "dom" hvilken som helst avgjörelse av en domstol, uansett hvordan den er betegnet (dom, ordre o.l.) ved hvilken partenes rettigheter er fastlagt, og som ikke kan omgjöres av vedkommende domstol. Det omfatter dommer som er påanket eller som fremdeles kan påankes ved domstolene i landet til den opprinnelige domstol. Hvis det belöp som ifölge en dom skal betales i omkostninger og renter ikke er fastsatt i selve dommen, men i en særlig rettslig beslutning, skal en slik beslutning anses for å være en del av dommen for så vidt angår denne overenskomst.

(3) betyr ordene "opprinnelige domstol" i forhold til hvilken som helst dom, den domstol som har avsagt dommen, og ordene "den mottakende domstol" den domstol ved hvilken dommen sökes anerkjent, eller til hvilken det inngis söknad om registrering av en dom eller om godtakelse av dommen for fullbyrdelse.

(4) betyr ordet "domsdebitor" den person mot hvilken dommen er avsagt i den opprinnelige domstol, og omfatter, hvor det er nödvendig, hvilken som helst person mot hvilken en slik dom kan fullbyrdes ifölge loven i landet til den opprinnelige domstol. Ordet "domskreditor" betyr den person som dommen er avsagt til fordel for, og omfatter, hvor det er nödvendig, hvilken som helst annen person som har fått hjemmel til de rettigheter som dommen gjelder.

(5) omfatter ordet "anke" ethvert rettergangsskritt som tar sikte på å få dommen opphevet, endret eller satt tilside. Det omfatter også en begjæring om gjenopptakelse eller om stansning av fullbyrdelsen.

ARTIKKEL II

(1) Med de unntak som följer av bestemmelsene i denne artikkels punkt (2) skal nærværende overenskomst gjelde for dommer i sivile saker, og for dommer i straffesaker som gjelder betaling av en pengesum som erstatning eller oppreisning til en skadelidt, avsagt etter denne overenskomsts ikrafttreden av följende domstoler:

(*a*) i Kongeriket Norge, Höyesterett, lagmannsrettene og herreds- og byrettene, og

(*b*) i Det Forente Kongerike, *the House of Lords;* for England og Wales, *the Supreme Court of Judicature* (*Court of Appeal* og *High Court of Justice*) og *the Courts of Chancery* i grevskapene Palatine of Lancaster og Durham; for Skottland, *the Court of Session* og *the Sheriff Court;* og for Nord-Irland, *the Supreme Court of Judicature.*

(2) The present Convention shall not apply to:

(*a*) judgments given on appeal from courts not referred to in paragraph (1) of this Article;

(*b*) judgments in matters of family law or status (including judgments in matrimonial causes or concerning the pecuniary relations between the spouses as such);

(*c*) judgments given in proceedings for the recovery of taxes or other charges of a like nature or for the recovery of a fine or other penalty.

(3) The present Convention shall not preclude the recognition and enforcement in the territory of one Contracting Party, in accordance with the municipal law for the time being in force in the country concerned, of judgments pronounced by any court in the territory of the other Contracting Party, being judgments to which the present Convention does not apply or judgments given in circumstances where the provisions of the present Convention do not require such recognition or enforcement.

Recognition of Judgments

ARTICLE III

(1) For the purposes of the present Convention, the recognition of a judgment means that such judgment shall be treated as conclusive as to the matter thereby adjudicated upon in any further action as between the same parties (judgment creditor and judgment debtor).

(2) Judgments pronounced in the territory of one Contracting Party shall be recognised in the territory of the other subject to the provisions of paragraphs (3) and (4) of this Article and where no objection to the judgment can be established on any of the following grounds:

(*a*) in the case in question, the jurisdiction of the original court is not recognised under the provisions of Article IV;

(*b*) the judgment debtor, being the defendant in the proceedings in the original court, did not (notwithstanding that process may have been duly served on him in accordance with the law of the country of the original court) receive notice of those proceedings in sufficient time to enable him to defend the proceedings and did not appear. It is understood that in all cases where it is proved that notice of the proceedings has been duly served on the defendant in conformity with the provisions of Article 3 or sub-paragraph (1) or (2) of paragraph (*a*) of Article 4 of the Convention on Legal Proceedings in Civil and Commercial Matters signed between the United Kingdom and Norway on January 30, 1931, it shall be deemed to be conclusive evidence that the defendant actually received notice of the proceedings;

(*c*) the judgment was, in the opinion of the court applied to, obtained by fraud;

(*d*) the recognition of the judgment would be contrary to public policy in the country of the court applied to;

(*e*) the judgment debtor, being a defendant in the original proceedings, was a person who, under the rules of public international law, was entitled to immunity from the jurisdiction of the courts of the country of the original court and did not submit to the jurisdiction of that court; or the judgment is sought to be enforced against a person who, under the rules of public international law, is entitled to immunity from the jurisdiction of the court applied to.

(3) Where the court applied to is satisfied that proceedings by way of appeal have been instituted against the judgment in the country of the original court, or that such proceedings have not been actually instituted, but the time for appeal has not elapsed under the law of the country of the original court, the court applied to may, in so far as the law of its country permits, recognise the judgment or may refuse to recognise the judgment or adjourn its decision on the recognition of the judgment so as to allow the judgment debtor an opportunity of completing or of instituting such proceedings.

(2) Denne overenskomst kommer ikke til anvendelse på:

(*a*) dommer avsagt etter anke fra domstoler som ikke er nevnt i denne artikkel punkt (1),

(*b*) dommer i familierettslige saker (innbefattet ekteskapssaker og saker vedrörende ökonomiske forhold mellom ektefeller som sådanne),

(*c*) dommer avsagt i saker vedrörende inndriving av skatter eller avgifter av liknende natur eller av en bot eller annen straff.

(3) Denne overenskomst skal ikke være til hinder for anerkjennelse og fullbyrdelse i en kontraherende parts territorium, i samsvar med den nasjonale lovgivning som for tiden er i kraft i vedkommende land, av dommer avsagt av hvilken som helst domstol i den annen kontraherende parts territorium, som denne overenskomst ikke gjelder for, eller som er avsagt under omstendigheter hvor bestemmelsene i denne overenskomst ikke krever slik anerkjennelse eller fullbyrdelse.

Anerkjennelse av Dommer

ARTIKKEL III

(1) I denne overenskomst betyr anerkjennelse av en dom at dommen skal ha bindende virkning for så vidt angår den pådömte tvistegjenstand i enhver videre rettergang mellom de samme parter (domskreditor og domsdebitor).

(2) Dommer avsagt i en kontraherende parts territorium skal, med de unntak som följer av bestemmelsene i punkt (3) og (4) i denne artikkel, anerkjennes i den annens territorium, hvis det ikke kan fremsettes noen innsigelse mot dommen på ett av följende grunnlag:

(*a*) Den opprinnelige domstols kompetanse i den sak det gjelder anerkjennes ikke etter bestemmelsene i artikkel IV.

(*b*) Domsdebitor som saksökt ved sakens behandling for den opprinnelige domstol, har ikke (uansett om stevningen ble riktig forkynt for ham i samsvar med loven i landet til den opprinnelige domstol) mottatt underretning om saken med tilstrekkelig varsel for å sette ham i stand til å ta til motmele under denne, og uteble. I alle tilfelle hvor det er bevist at underretning om saken er blitt riktig forkynt for saksökte i samsvar med artikkel 3, eller artikkel 4, avsnitt (*a*), punkt (1) eller (2) i Overenskomst mellom Nórge og Det Forente Kongerike angående den sivile rettergang av 30. januar 1931, skal det imidlertid anses godtgjort at saksökte virkelig mottok underretning om saken.

(*c*) Dommen var, etter den mottakende domstols mening, oppnådd ved svik.

(*d*) Anerkjennelse av dommen ville være uforenlig med rettsordenen i landet til den mottakende domstol.

(*e*) Domsdebitor, som saksökt ved sakens behandling for den opprinnelige domstol, var en person som ifölge alminnelige folkerettslige regler hadde krav på immunitet overfor söksmål ved domstolene i landet til den opprinnelige domstol, og ikke godtok vedkommende domstols kompetanse, eller hvis dommen sökes fullbyrdet overfor en person som ifölge alminnelige folkerettslige regler har krav på immunitet overfor rettergangsskritt ved den mottakende domstol.

(3) Hvor den mottakende domstol har brakt på det rene at dommen er påanket i landet til den opprinnelige domstol, eller at dette ikke er tilfelle, men ankefristen ikke er utlöpt etter loven i landet til den opprinnelige domstol, kan den mottakende domstol, i den utstrekning dens lands lov gir adgang til det, anerkjenne dommen, eller nekte å anerkjenne dommen, eller utsette avgjörelsen med hensyn til anerkjennelsen av dommen, slik at domsdebitor får anledning til å fullföre eller påbegynne ankesak.

(4) Where the court applied to is satisfied that the matter in dispute in the proceedings in the original court had previously to the date of the judgment in the original court been the subject of a judgment by a court having jurisdiction in the matter, the court applied to may refuse to recognise the judgment of the original court.

ARTICLE IV

(1) For the purposes of sub-paragraph (*a*) of paragraph (2) of Article III, the courts of the country of the original court shall, subject to the provisions of paragraphs (2), (3) and (4) of this Article, be recognised as possessing jurisdiction in all cases:

(*a*) if the judgment debtor, being a defendant in the proceedings in the original court, submitted to the jurisdiction of that court by voluntarily appearing in the proceedings otherwise than for the purpose of protecting, or obtaining the release of, property seized, or threatened with seizure, in the proceedings or of contesting the jurisdiction of that court; or

(*b*) if the judgment debtor was plaintiff in, or counter-claimed in, the proceedings in the original court; or

(*c*) if the judgment debtor, being a defendant in the proceedings in the original court, had before the commencement of the proceedings agreed, in respect of the subject matter of the proceedings, to submit to the jurisdiction of that court or of the courts of the country of that court; or

(*d*) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, was, at the time when the proceedings were instituted, resident in, or being a body corporate had its principal place of business in, the country of that court; or

(*e*) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, had an office or place of business in the country of that court and the proceedings in that court were in respect of a transaction effected through or at that office or place.

(2) The provisions of paragraph (1) of this Article shall not apply to judgments where the subject matter of the proceedings is immovable property, or to judgments in respect of movable property if they are conclusive, not only against the parties to the proceedings, but also against any other person claiming an interest in that property which is inconsistent with the judgment in question. Nevertheless the jurisdiction of the original court shall be recognised if such property was situated in the country of the original court at the time of the commencement of the proceedings in the original court.

(3) The provisions of paragraph (1) of this Article shall not apply to:

(*a*) judgments in matters of succession, or the administration of the estates of deceased persons;

(*b*) judgments in bankruptcy proceedings, or proceedings for the winding up of companies or other bodies corporate.

In the case of judgments given in proceedings of the kind referred to in the present paragraph, the jurisdiction of the original court shall be recognised in all cases where such recognition is in accordance with the law of the country of the court applied to.

(4) The jurisdiction of the original court need not be recognised in the cases specified in sub-paragraphs (*d*) and (*e*) of paragraph (1), and in paragraph (2) of this Article if the bringing of the proceedings in the original court was contrary to an agreement under which the dispute in question was to be settled otherwise than by proceedings in the courts of the country of that court.

(5) Recognition of the jurisdiction of the original court shall not be refused on the ground that the original court had no jurisdiction under the law of its own country if under the law of the country of the original court the judgment is conclusive unless and until the proper proceedings are taken to set it aside.

(4) Hvor den mottakende domstol har brakt på det rene at tvistegjenstanden under saken ved den opprinnelige domstol för dommens avsigelse ved denne domstol hadde vært gjenstand for dom ved en domstol som hadde kompetanse i saken, kan den mottakende domstol nekte å anerkjenne den dom som er avsagt av den opprinnelige domstol.

ARTIKKEL IV

(1) For så vidt angår bestemmelsen i artikkel III, punkt (2), underpunkt (*a*), skal domstolene i landet til den opprinnelige domstol, med de unntak som följer av denne artikkels punkt (2), (3) og (4), anses for å ha kompetanse i alle saker:

(*a*) hvor domsdebitor, som saksökt under saksbehandlingen for den opprinnelige domstol, godtok vedkommende domstols jurisdiksjon ved frivillig å möte i retten av andre grunner enn for å beskytte, eller oppnå frigivelse av, eiendom som er beslaglagt, eller truet med beslagleggelse under saksbehandlingen, eller for å bestride domstolens kompetanse, eller

(*b*) hvor domsdebitor var saksöker, eller hadde fremsatt motkrav, under saksbehandlingen for den opprinnelige domstol, eller

(*c*) hvor domsdebitor, som saksökt under saksbehandlingen for den opprinnelige domstol, för saksbehandlingens begynnelse hadde godtatt vedkommende domstols kompetanse eller kompetansen til domstolene i landet til vedkommende domstol med hensyn til den tvistegjenstand som behandlingen gjaldt, eller

(*d*) hvor domsdebitor som saksökt for den opprinnelige domstol ved saksbehandlingens begynnelse var bosatt i, eller hvis det er tale om en juridisk person, hadde sitt hovedkontor i, laudet til vedkommende domstol, eller

(*e*) hvor domsdebitor, som saksökt for den opprinnelige domstol, hadde et kontor eller forretningssted i landet til vedkommende domstol, og saksbehandlingen for denne domstol gjaldt en forretning foretatt gjennom eller ved angjeldende kontor eller forretningssted.

(2) Bestemmelsene i punkt (1) i denne artikkel gjelder ikke for dommer hvor tvistegjenstanden er fast eiendom, eller for dommer med hensyn til lösöre, hvis de er endelige, ikke bare mellom partene i saken, men også i forhold til hvilken som helst annen person som gjör krav på en interesse i den gjenstand saken gjelder, som er uforenlig med angjeldende dom. Den opprinnelige domstols kompetanse skal allikevel anerkjennes hvis slik ciendom befant seg i landet til den opprinnelige domstol på det tidspunkt da saksbehandlingen ved denne domstol ble påbegynt.

(3) Bestemmelsene i punkt (1) i denne artikkel gjelder ikke:

(*a*) for dommer som gjelder arv eller dödsboskifte,

(*b*) for dommer som gjelder konkursbehandling eller avvikling av selskaper eller andre juridiske personer.

Når det gjelder dommer avsagt i slike saker som omhandles i nærværende punkt, skal den opprinnelige domstols kompetanse anerkjennes i alle tilfelle hvor slik anerkjennelse er i samsvar med loven i landet til den mottakende domstol.

(4) Den opprinnelige domstols kompetanse behöver ikke å anerkjennes i de tilfelle som omhandles i denne artikkels punkt (1), underpunkt (*d*) og (*e*), og i punkt (2), hvis saksanlegg ved den opprinnelige domstol var i strid med en avtale om at vedkommende tvist skulle bilegges på annen måte enn ved innbringelse for domstolene i landet til vedkommende domstol.

(5) Anerkjennelse av den opprinnelige domstols kompetanse skal ikke nektes av den grunn at den opprinnelige domstol ikke hadde kompetanse etter sitt eget lands lov, hvis ifölge loven i landet til den opprinnelige domstol, dommen er bindende med mindre og inntil de nödvendige skritt blir tatt for å få den omstött.

Enforcement of Judgments

ARTICLE V

Judgments pronounced in the territory of one Contracting Party shall be enforced by execution in the territory of the other in the manner provided in Articles VI-VIII of the present Convention provided that the following conditions are fulfilled:

(*a*) that they are enforceable by execution (including Avsetning) in the country of the original court;

(*b*) there is payable thereunder a sum of money whether by way of costs or otherwise;

(*c*) the judgment debt has not been wholly satisfied;

(*d*) none of the objections set out in paragraph (2) and (4) of Article III to the recognition of the judgment can be established;

and provided that, where the court applied to is satisfied that proceedings by way of appeal have been instituted against the judgment in the country of the original court or that such proceedings have not been instituted, but the time for appeal, if any, has not elapsed under the law of the country of the original court, such judgments need not be enforced but the court applied to shall, if so requested and unless the judgment debtor gives security, take such temporary measures in regard thereto as are prescribed by its own law in regard to judgments of the courts of its own country.

ARTICLE VI

(1) In order that any judgment pronounced in the Kingdom of Norway should be enforced in the United Kingdom, an application by a judgment creditor for its registration should, in accordance with the procedure of the court applied to, be made:

(*a*) in England and Wales, to the High Court of Justice;

(*b*) in Scotland, to the Court of Session; and

(*c*) in Northern Ireland, to the Supreme Court of Judicature.

(2) The application for registration should be accompanied by:

(*a*) a certified copy of the complete judgment authenticated by the court seal;

(*b*) an affidavit of the facts required by the rules of the court applied to including a statement as to whether at the date of the application the judgment can be enforced in Norway by Avsetning or ordinary execution;

(*c*) a translation of any document required by this paragraph (except any affidavit in English) certified by a sworn translator or by a diplomatic or consular officer of either Contracting Party.

(3) The documents enumerated in paragraph (2) shall require no further authentication.

(4) If an application is made in accordance with paragraphs (1) and (2) of this Article in respect of a judgment fulfilling the conditions laid down in Article V, registration shall be granted.

ARTICLE VII

(1) In order that any judgment pronounced in the United Kingdom should be enforced in the Kingdom of Norway, an application by a judgment creditor for its acceptance as enforceable should, in accordance with the procedure of the court applied to, be duly made in Norway to the court of execution in whose jurisdiction the judgment debtor has his principal establishment (bopel) or to any other court competent by Norwegian Law.

Fullbyrdelse av Dommer

ARTIKKEL V

Dommer avsagt i territoriet til en av de kontraherende parter skal tvangsfullbyrdes i den annen parts territorium på den måte som er bestemt i artiklene VI-VIII i nærværende overenskomst, forutsatt at følgende betingelser er oppfylt:

(*a*) at dommen kan være gjenstand for tvangsfullbyrdelse, heri innbefattet avsetning, i landet til den opprinnelige domstol,

(*b*) at dommen går ut på betaling av en sum penger, enten som saksomkostninger eller på annen måte,

(*c*) at domsbelöpet ikke fullt ut er betalt,

(*d*) at det ikke foreligger noen slike hindringer for anerkjennelse som er nevnt i artikkel III, punkt (2) og (4).

Hvis den mottakende domstol har brakt på det rene at dommen er påanket i landet til den opprinnelige domstol, eller at dette ikke er tilfelle, men fristen for anke, hvis det er noen slik frist, ikke er utlöpt etter loven i landet til den opprinnelige domstol, behöver den mottakende domstol ikke a fullbyrde dommen, men skal hvis det fremsettes begjæring om dette og domsdebitor ikke stiller sikkerhet, treffe slike midlertidige forföyninger som foreskrives av dens egen lov når det gjelder dommer avsagt av domstoler i dens eget land.

ARTIKKEL VI

(1) For at en dom avsagt i Kongeriket Norge skal fullbyrdes i Det Forente Kongerike må domskreditor inngi söknad om registrering i samsvar med de regler som gjelder for vedkommende domstol:

(*a*) i England og Wales til *the High Court of Justice*,

(*b*) i Skottland til *the Court of Session*, og

(*c*) i Nord-Irland til *the Supreme Court of Judicature*.

(2) Söknader om registrering må ledsages av:

(*a*) en bekreftet avskrift av dommen i sin helhet, forsynt med domstolens segl,

(*b*) en slik bekreftet erklæring om sakens fakta som kreves etter de regler som gjelder for den mottagende domstol, hvori det også opplyses om dommen den dag söknaden inngis kan gjöres til gjenstand for avsetning eller almindelig tvangsfullbyrdelse i Norge,

(*c*) en oversettelse av alle dokumenter som er nödvendige ifölge dette punkt (unntatt den bekreftede erklæring på engelsk), bekreftet av en edsvoren translatör eller av en av de höye kontraherende parters diplomatiske eller konsulære tjenestemenn.

(3) De dokumenter som er omhandlet i punkt (2) behöver ingen ytterligere legalisering.

(4) Hvis det er inngitt söknad i samsvar med punkt (1) og (2) i denne artikkel vedrörende en dom som oppfyller betingelsene i artikkel V, skal dommen registreres.

ARTIKKEL VII

(1) For at en dom avsagt i Det Forente Kongerike skal fullbyrdes i Norge må domskreditor i Norge inngi söknad i samsvar med de regler som gjelder for vedkommende domstol til den namsrett i hvis distrikt domsdebitor har sin bopel, eller til hvilken som helst annen domstol som har kompetanse etter norsk lov, om at dommen godtas for fullbyrdelse.

(2) The application should be accompanied by:

(*a*) a certified copy of the judgment authenticated by the court seal, or in the case of judgments of the sheriff court, authenticated by the signature of the sheriff clerk;

(*b*) a document issued by the original court giving full particulars as regards the proceedings and the causes of action in respect of which it was given and specifying whether at the date of the application the time for appeal has elapsed without any proceedings by way of appeal having been instituted against the judgment in the United Kingdom;

(*c*) a translation of any document required by this paragraph certified by a sworn translator or by a diplomatic or consular officer of either Contracting Party.

(3) The documents enumerated in paragraph (2) shall require no further authentication.

(4) If an application is made in accordance with paragraphs (1) and (2) of this Article in respect of a judgment fulfilling the conditions laid down in Article V, it shall be accepted as enforceable.

ARTICLE VIII

(1) Where any judgment has been registered under Article VI, or where any judgment has been accepted as enforceable under Article VII, such judgment shall, as from the date of registration or acceptance as enforceable, and as regards all questions relating to its execution in the country of the court applied to be of the same effect as if it had been a judgment originally given in the country of the court applied to and the court applied to shall have the same control and jurisdiction over the execution of the judgment as it has over the execution of similar judgments given in its own country.

(2) The procedure for the registration of a judgment under Article VI and the procedure for the acceptance of a judgment as enforceable under Article VII shall be made as simple and rapid as possible, and no deposit by way of security for costs shall be required of any person making application for such registration, or for the acceptance of a judgment as enforceable.

(3) After a period of six years, running from the date of the judgment of the original court, if no proceedings have been taken against the judgment in the country of the original court, or from the date of the judgment given in the last instance if such proceedings have been taken, there shall be no obligation under the present Convention to enforce that judgment.

(4) If it is found by the court applied to that the judgment, in respect of which an application is made for registration under Article VI or for its acceptance as enforceable under Article VII, has been, at the date of such application, partly but not wholly satisfied by payment, the judgment shall be registered or accepted as enforceable in respect of the balance remaining payable at that date, provided that the judgment is otherwise one which would be enforceable under the provisions of the present Convention.

(5) If it is found by the court applied to that the judgment, in respect of which an application is made for registration under Article VI or for its acceptance as enforceable under Article VII, is in respect of different matters and that some, but not all, of the provisions of the judgment are such that if those provisions had been contained in separate judgments those judgments could properly have been registered or could have been accepted as enforceable, the judgment may be registered or accepted as enforceable in respect of the provisions aforesaid but not in respect of any other provisions contained therein.

(6) If under a judgment a sum of money is payable, which is expressed in a currency other than that of the country of the court applied to, the law of the country of the court applied to shall determine if, and if so, in what manner and in what circumstances, the amount payable under the judgment may or shall be converted into the currency of the country of the court applied to for the purpose of the satisfaction or enforcement of the judgment debt.

(2) Söknaden skal ledsages av:

(*a*) en bekreftet avskrift av dommen, forsynt med domstolens segl, eller, når det gjelder dommer avsagt av "sheriff court", forsynt med "sheriff clerk"s underskrift,

(*b*) et dokument utstedt av den opprinnelige domstol, som inneholder en uttömmende redegjörelse for saksbehandlingen og de rettsforhold som dommen baserer seg på, og angir om ankefristen den dag söknaden inngis er utlöpt uten at dommen er påanket i Det Forente Kongerike,

(*c*) en oversettelse av alle dokumenter som er nödvendige ifölge dette punkt, bekreftet av en edsvoren translatör eller av en av de höye kontraherende parters diplomatiske eller konsulære tjenestemenn.

(3) De dokumenter som er omhandlet i punkt (2) behöver ingen ytterligere legalisering.

(4) Hvis det er inngitt söknad i samsvar med punkt (1) og (2) i denne artikkel vedrörende en dom som oppfyller betingelsene i artikkel V, skal dommen godtas for fullbyrdelse.

ARTIKKEL VIII

(1) Når en dom er registrert i henhold til artikkel VI eller når en dom er blitt godtatt for fullbyrdelse i henhold til artikkel VII, skal dommen fra dagen for registreringen eller godtakelsen for fullbyrdelsen ha samme virkning som om den hadde vært en dom opprinnelig avsagt i landet til den mottakende domstol når det gjelder alle spörsmål som står i forbindelse med fullbyrdelsen av den i landet til den mottakende domstol, og den mottakende domstol skal ha samme kontroll og kompetanse når det gjelder fullbyrdelsen av dommen som den har når det gjelder fullbyrdelsen av liknende dommer avsagt i dens eget land.

(2) Fremgangsmåten for registrering av en dom i henhold til artikkel VI, og for godtakelse av en dom for fullbyrdelse i henhold til artikkel VII, skal gjöres så enkel og hurtig som mulig, og det skal ikke kreves deponering av sikkerhet for omkostninger av noen som inngir söknad om slik registrering eller om godtakelse av en dom for fullbyrdelse.

(3) Etter at det er gått 6 år fra dagen for dommens avsigelse i den opprinnelige domstol, hvis dommen ikke er påanket i landet til den opprinnelige domstol, eller fra dommens avsigelse i siste instans hvis den er påanket, skal det ikke foreligge noen forpliktelse i henhold til denne konvensjon til å fullbyrde dommen.

(4) Hvis den mottakende domstol finner at dommen, med hensyn til hvilken det er inngitt söknad om registrering i henhold til artikkel VI eller om godtakelse for fullbyrdelse i henhold til artikkel VII er delvis, men ikke helt oppfylt ved betaling den dag söknaden inngis, ska dommen registreres eller godtas for fullbyrdelse for så vidt angår det som står igjen på vedkommende tidspunkt, forutsatt at dommen ellers er av den art at den kan fullbyrdes i henhold til bestemmelsene i denne overenskomst.

(5) Hvis den mottakende domstol finner at dommen, med hensyn til hvilken det er inngitt söknad om registrering etter artikkel VI eller om godtakelse for fullbyrdelse etter artikkel VII, gjelder forskjellige saksforhold, og at noen, men ikke alle bestemmelser i dommen er av den art at hvis vedkommende bestemmelser hadde foreligget i særskilte dommer, kunne disse dommer blitt registrert eller godtatt for fullbyrdelse, kan dommen registreres eller godtas for fullbyrdelse for så vidt angår de nevnte bestemmelser, men ikke for så vidt angår andre bestemmelser som finnes i den.

(6) Hvis det ifölge en dom skal betales en pengesum som er angitt i en annen valuta enn valutaen i landet til den mottakende domstol, skal det på grunnlag av loven i landet til den mottakende domstol bestemmes om og i tilfelle på hvilken måte og under hvilke omstendigheter den sum som dommen lyder på kan eller skal omregnes til valutaen i landet til den mottakende domstol av hensyn til betalingen eller fullbyrdelse av domsbelöpet.

(7) When a judgment is registered or accepted as enforceable, there shall, if so requested by the judgment creditor, be included the costs of and incidental to registration or to the application for its acceptance as enforceable and the amount due by way of interest determined in accordance with the law of the country of the court applied to.

Final Provisions

ARTICLE IX

Any difficulties which may arise in connexion with the interpretation or application of this Convention shall be settled through the diplomatic channel.

ARTICLE X

(1) The Government of the United Kingdom may, by a notification given through the diplomatic channel, at any time while the Convention is in force under Article XI, and provided that an agreement has been concluded by an Exchange of Notes on the points mentioned in paragraph (2) of this Article, extend the operation of this Convention to any territory for whose international relations the Government of the United Kingdom are responsible.

(2) Prior to any notification of extension in respect of any territory under the preceding paragraph, an agreement shall be concluded between the Contracting Parties by an Exchange of Notes as to the courts of the territory concerned, which shall be courts to whose judgment the present shall apply and the courts to which application for registration of any judgment shall be made.

(3) The date of the coming into force of any extension under this Article shall be three months from the date of the notification given under paragraph (1) of this Article.

(4) Either of the Contracting Parties may, at any time after the expiry of three years from the coming into force of an extension of this Convention to any of the territories referred to in paragraph (1) of this Article, terminate such extension on giving six months' notice of termination through the diplomatic channel.

(5) The termination of the Convention under Article XI shall, unless otherwise expressly agreed by both Contracting Parties, *ipso facto* terminate it in respect of any territory to which it has been extended under paragraph (1) of this Article.

ARTICLE XI

The present Convention shall be subject to ratification. Instruments of ratification shall be exchanged at Oslo. The Convention shall come into force one month after the date on which the instruments of ratification are exchanged, and shall remain in force for three years after the date of its coming into force. If neither of the Contracting Parties shall have given notice through the diplomatic channel to the other, not less than six months before the expiration of the said period of three years, of intention to terminate the Convention, it shall remain in force until the expiration of six months from the date on which either of the Contracting Parties shall have given notice to terminate it.

(7) Når en dom registreres eller godtas for fullbyrdelse skal det, hvis domsdebitor forlanger det, medtas omkostninger ved registrering eller godtakelse for fullbyrdelse, samt det beløp som er påløpt i renter, fastsatt etter loven i landet til den mottakende domstol.

Avsluttende Bestemmelser

ARTIKKEL IX

Vanskeligheter som måtte reise seg i forbindelse med fortolkningen eller anvendelsen av denne overenskomst skal löses ad diplomatisk veg.

ARTIKKEL X

(1) Regjeringen for Det Forente Kongerike kan, ved underretning gitt ad diplomatisk veg, når som helst så lenge overenskomsten er i kraft i henhold til artikkel XI, og forutsatt at det ved noteveksling er inngått en avtale om de punkter som er nevnt i avsnitt (2) i denne artikkel, utvide denne overenskomsts område til hvilket som helst territorium for hvis innternasjonale forbindelse regjeringen for Det Forente Kongerike er ansvarlig.

(2) För det gis underretning om utvidelse i henhold til foregående punkt, skal det ved noteveksling avtales mellom de kontraherende parter hvilke domstoler i vedkommende territorium skal være domstoler hvis dommer denne overenskomst skal gjelde for, og hvilke domstoler som söknader om registrering av en dom skal sendes til.

(3) En utvidelse av overenskomsten i henhold til denne artikkel skal tre i kraft 3 måneder etter den dag da underretning er gitt som nevnt i punkt (1) i denne artikkel.

(4) Hver av de kontraherende parter kan når som helst etter at det er gått 3 år fra ikrafttreden av en utvidelse av denne overenskomst till territorier som nevnt i denne artikkels punkt (1), bringe en slik utvidelse til opphör med 6 måneders varsel om dette ad diplomatisk veg.

(5) Hvis overenskomsten bringes til opphör i henhold til artikkel XI, skal dette, med mindre noe annet uttrykkelig er avtalt av de kontraherende parter, *ipso facto* medföre at overenskomsten bringes til opphör i forhold til territorier som den er utvidet til å gjelde for i henhold til denne artikkels punkt (1).

ARTIKKEL XI

Denne overenskomst skal ratifiseres. Ratifikasjonsdokumentene skal utveksles i Oslo. Overenskomsten skal tre i kraft 1 måned etter dagen for utveksling av ratifikasjonsdokumentene, og skal gjelde i 3 år fra den dag den trer i kraft. Hvis ingen av de kontraherende parter minst 6 måneder för utlöpet av den nevnte 3-årsperiode har underrettet den annen ad diplomatisk veg om at den har til hensikt å binge overenskomsten till opphör, skal denne forbli i kraft inntil 6 måneder har forlöpt fra den dag da en av de kontraherende parter har gitt slik underretning.

In witness whereof the undersigned, duly authorised thereto by their respective Governments, have signed the present Convention.

Done in duplicate at London the 12th day of June, 1961, in the English and Norwegian languages both texts being equally authoritative.

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland:

Til bekreftelse av foranstående har de undertegnede, som har behörig fullmakt til dette fra sine respektive regjeringer, undertegnet denne overenskomst.

Utferdiget i 2 eksemplarer i London den 12. juni 1961 i det norske og engelske språk. Begge tekster har samme gyldighet.

For Regjeringen i Det Forente Kongerike Storbritannia og Nord-Irland:

EDWARD HEATH

For the Government of the Kingdom of Norway:

For Kongeriket Norges Regjering:

ERIK BRAADLAND

EXPLANATORY NOTE

(This Note is not part of the Order but is intended to explain its general purport.)

This Order extends Part I of the Foreign Judgments (Reciprocal Enforcement) Act, 1933, to judgments of the superior courts of Norway and makes certain provisions regarding the registration and enforcement of such judgments.

Relevant judgments given after the 5th of April 1962, will be enforceable in the United Kingdom upon registration in the High Court, the Court of Session, or the Supreme Court of Judicature in Northern Ireland.